

AMB EL GOVERN DE PSOE-UNIDAS PODEMOS LA BURGUESIA ESPANYOLA SEGUEIX AL CAPDAVANT DE L'EXPLOTACIÓ MUNDIAL

Com a part integrant de l'imperialisme europeu, el capitalisme espanyol i l'europeu van de la mà en aquesta crisi caracteritzada, entre altres coses, per l'emissió de deute estatal i corporatiu. Avui dia el BCE està comprant mensualment uns 80.000 milions de deute i la Reserva Federal entorn de 120.000 milions. A l'estat espanyol el deute "(...) en tan sols setze mesos va augmentar un 16,4%, a un ritme de 12.568 milions mensuals de mitjana, batent un rècord històric rere l'altre sense gairebé un respir, fins a superar al juny els 1,42 bilions d'euros, una xifra sense precedents (...). Aquesta xifra equival al 122,1% del PIB. (...) Si en el futur es mantingués aquest ritme d'aprimament, Espanya trigaria prop de 23 anys a digerir només el deute acumulat fins ara durant la pandèmia, (...)." (Expansión, 18-08-2021).

D'una banda, l'economia espanyola bat el rècord d'endeutament i per l'altra acaba de rebre, a mitjan agost, "més de 69.500 milions als quals opta en ajudes directes, ampliables fins a 140.000 milions si l'Executiu recorre també als préstecs. "Espanya ha rebut 9.000 milions en prefinançament (...)." (Expansión, 18-08-2021). L'enviament d'aquests diners no està exempt de condicionants per part de qui el presta, "el desbloqueig dels següents trams estarà lligat a l'execució de projectes i a reformes estructurals compromeses amb els socis europeus, entre les quals sobresurten les del mercat laboral i el sistema públic de pensions (...)." (Expansión, 18-08-2021). "Precisament, la reforma de les pensions és una de les transformacions de gran importància que Brussel·les exigeix a Espanya per a mantenir oberta la màniga dels fons europeus." (Expansión, 19-08-2021).

Reducció de les despeses generals improductives per a la burgesia

S'imposa una reforma sobre les pensions i ja s'han posat a la feina. El mes de juliol passat ja se li "va escapar" al "ministre d'Inclusió, Seguretat Social i Migracions, José Luis Escrivá (...) que els nascuts en la generació del baby boom (entre 1958 i 1977) hauran de "treballar una mica més" si no volen veure afectada la seva pensió." (El País, 02-07-2021). El que està posant sobre la taula la burgesia espanyola és que l'esclat que van sofrir els fons de pensions de les empreses privades dels EEUU és una cosa que pot tornar a succeir, però aquesta vegada amb els fons de pensions públics a nivell mundial per l'envelliment de la població. Actualment a l'estat espanyol "(...) per cada pensionista hi ha dues persones en edat de treballar. Això és, els 19,5 milions d'afiliats a la Seguretat Social sufraguen els més de 9,8 milions de pensions que l'Estat abona a 8,9 milions de pensionistes." (Expansión, 19-08-2021). El Banc d'Espanya ha publicat recentment i posa en relleu que "(...) les pensions tenen una rendibilitat molt superior al que creix l'economia, i, per tant, captaran una proporció cada vegada major de recursos. A més, hi ha cada vegada més pensionistes i quan es jubili la generació del baby boom es passarà dels 10 milions actuals a 15 milions el 2048. (...) Avui dia, les pensions ja suposen el 31% de la despesa de totes les Administracions i el 45% dels desemborsaments de l'Administració central." (El País, 12-08-2021).

I a l'Estat burgès els comptes no li surten ja que "La Seguretat Social precisa d'ajuda per a pagar les pensions. Des de fa tres anys, l'Estat li presta milers de milions cada any per a atendre les seves obligacions." (El País, 06-08-2021) Què hi ha darrere d'aquestes declaracions i plors sobre els comptes que no surten?

La confirmació que es continuarà descarregant brutalment la crisi sobre l'esquena de la classe obrera, allargant els anys de cotització o reduint les pensions. Aquest sistema capitalista de producció HA DE TREURE del mig a la cada vegada més gran massa de la classe obrera que ja no li és productiva (els jubilats), que li suposa una despesa excessiva i de la qual ja no pot apropiarse el plusvalor. Com? "Dels gairebé 80.000 morts per coronavirus a Espanya, el 37,5% (una mica menys de 30.000) van ser interns en residències, amb independència que morissin a la seva habitació o després de ser portats a urgències." (El País, 06-06-2021). Aquestes són les xifres que ells mateixos publiquen i cal dir ben alt i clar que no se'ls va atendre i SE'LS VA DEIXAR MORIR, tancats a les seves habitacions. "Metges Sense Fronteres va denunciar, en un informe publicat a l'agost de l'any passat, l'"abandonament" de les persones majors i les mancances dels centres (...)." (El País, 06-06-2021). En aquest informe s'explica que la majoria de residències "Preferien moltes vegades que els majors, mentre no hi hagués resultats fiables de les proves, quedessin tancats a les seves habitacions (...). El resultat era espantós: una successió de portes tancades, a vegades amb clau, i persones colpejant i suplicant per sortir. Un horror." (MSF, agost de 2020).

Així és com es va reduir per primera vegada en 15 anys el nombre de pensionistes: "S'observa en comparar les baixes en pensions, provocades gairebé en exclusiva per defuncions, durant els nou primers mesos de l'any (...). Han augmentat un 13,5%, prop de 50.000 més que en el mateix període de l'any anterior." (El País, 25-11-2020). Però això no és suficient, malgrat aquestes morts el que la burgesia veu és l'augment constant de pensionistes i la corresponent despesa.

No els semblaria tan greu la situació si almenys hi hagués una taxa de natalitat elevada per a reemplaçar als que ja no se'ls pot explotar més, però això tampoc és així. "Per sisè any consecutiu, (...) va haver-hi més defuncions que naixements." (Expansión, 18-06-2021).

Abans que esclatés la crisi sanitària "la inversió pública en sanitat a Espanya es va reduir a la meitat, segons els càlculs de l'Institut Valencià de Recerques Econòmiques (IVIE). En concret, entre l'any 2011 i el 2018 (últim amb dades disponibles), la inversió del sector de la sanitat pública a Espanya va caure un 50,7%. Això significa que, a conseqüència de les depreciacions i desgast pel pas del temps, en aquest període el valor dels actius de la sanitat pública (edificis, maquinària o tecnologia) es van reduir en un 10,2%." (La Vanguardia, 24-07-2021). S'han confirmat plenament les conclusions de l'estudi realitzat en El Comunista n°32 (novembre de 1996) sobre les conseqüències a llarg termini de la reducció d'inversió en sanitat. Era materialment impossible que el sistema públic sanitari espanyol pogués donar resposta a l'increment d'ingressos en les Unitats de Vigilància intensiva (UCI) ja que el març de 2020 els llits disponibles eren 4.404 per a tot l'estat espanyol. Uns mesos més tard el Govern de PSOE-Unidas Podemos va dir que construirien més hospitals i més llits d'aquest tipus. La realitat és que no s'han construït nous hospitals (s'han anat acabant els que ja estaven planificats i s'han adaptat espais dels ja existents) i molts dels llits que han ampliat no es poden posar en funcionament per manca d'intensivistes i tecnologia adequada. Hi ha tal manca de personal que no es poden cobrir les vacances del personal auxiliar i es repeteix la història de cada any: "El tancament de llits és un fenomen que es dona cada estiu en tota Espanya (...) aquest estiu s'han tancat més de 9.600 llits, 2.700

més que l'any passat, segons informa el mitjà especialitzat ConSalud. També s'han paralitzat milers de consultes, proves diagnòstiques i intervencions quirúrgiques als hospitals." (El País, 18-08-2021). "Només entre març i agost del passat any, es van deixar de practicar 93.000 operacions." (El País, 08-06-2021). Això implica que moltes d'aquestes operacions pendents acaben amb complicacions afegides i/o en morts, encara que ningú es prengui la molèstia d'esbrinar-ho: "Els registres a Espanya funcionen així de malament, no sabem amb seguretat de què han mort milers de persones." (La Vanguardia, 18-10-2020), segons el president de la Societat Espanyola d'Hematologia i Hemoteràpia.

A la Comunitat de Madrid "la mitjana d'espera pels pacients que estan en llista d'espera estructural per a una cirurgia ha crescut en un 63%: de 44,82 dies a 73,10. Una pujada que afecta, sobretot, als qui més dies els hi falten perquè arribi la seva cirurgia." (El País, 08-06-2021). A l'atenció primària aconseguir cita ha estat gairebé impossible durant molt de temps i s'ha optat per diagnosticar telefònicament i receptar sense haver vist al malalt ni haver-li fet proves. Hi ha hagut un increment important de sol·licituds per a poder rebre les ajudes de la Llei de dependència, ajudes que tenen "un import mitjà mensual de 306 euros. Les ajudes per a costejar una plaça en una residència no arriben a 450 euros al mes." I qui pretengui rebre aquesta ajuda ha de saber que amb alta probabilitat la rebrà una vegada hagi mort: "Durant els últims dotze mesos, l'any de la pandèmia, van morir 55.375 persones, més de 151 cada dia, esperant una resposta de l'Administració o els serveis i ajudes." (La Vanguardia, 16-03-2021). Malgrat el suposat context de pandèmia, tampoc sembla que les burgesies europea i espanyola tinguin al cap prioritzar la sanitat en el repartiment de la milionada que arriba amb el Next Generation, que s'emportarà menys de 3.000 milions dels 140.000 € aportats per la UE.

Amb el Govern de PSOE-Unidas Podemos, els beneficis de la gran patronal espanyola es disparen

Mentre redobla la pressió sobre la classe obrera local, l'imperialisme espanyol continua obtenint gran part del seu guany dels negocis que té a nivell internacional. En el cas del Banc Santander els beneficis obtinguts als EEUU han passat del 7% el 2019 al 30% el 2021. "Santander destina 5.000 milions d'euros a fer-se amb el 100% de les seves filials als EEUU i a Mèxic a les quals preveu excloure de Borsa." (Expansión, 25-08-2021). El BBVA, en canvi, deixa els EUA per a anar a altres països: "Després de la sortida dels Estats Units, Espanya serà l'única filial rellevant del grup en economies madures, elevant-se encara més la dependència de Mèxic i Turquia, que generen gairebé el 45% i el 19% del benefici del grup, respectivament." (Expansión, 17-11-2020). El 2019 BBVA obtenia un 42% de Mèxic i un 9,2% de Turquia. I no solament hi ha hagut benefici per a aquestes dues entitats: "La gran banca - Santander, BBVA, CaixaBank, Sabadell i Bankinter - va guanyar prop de 7.825 milions d'euros durant el primer trimestre del 2021, enfront de les pèrdues de l'any anterior, per les menors dotacions per fer front a la pandèmia i l'impacte positiu de la fusió de CaixaBank i Bankia." (La Vanguardia, 10-05-2021). Efectivament a això ha contribuït que "(...) l'onada de fusions provocarà un aprimament de plantilles pràcticament rècord enguany a Espanya. Si sumem les sortides anunciades per ERO en curs (Santander España, Ibercaja), plans de jubilacions en marxa (Sabadell) i ajustos derivats d'integracions en procés, la xifra de baixes pot rondar les 17.300 persones, al voltant del 10% de la plantilla total." (Expansión, 06-04-2021). "Cal recordar que les despeses de personal representen més de la meitat del total de les despeses

d'explotació dels bancs (...)" (La Vanguardia, 19-04-2021), així que és més que probable que segueixin amb els ERO en aquest sector ja que encara tenen marge de maniobra: "(...) Espanya continua sent un dels països amb la xarxa bancària més densa del món, amb una mica més de 45,5 sucursals per cada 100.000 adults, segons dades del FMI." (La Vanguardia, 08-09-2021). "La banca ve destruint llocs de treball des de la crisi financera de 2008. En total 100.000 des de llavors." (El País, 03-09-2021).

En el **sector de l'energia** s'ha deslligat una carrera per ocupar els primers llocs i obtenir ajudes des de que es va decidir, per part de les grans burgesies mundials i de l'alemanya específicament a nivell europeu, apostar obertament per les energies renovables per a intentar deixar enrere la dependència del petroli. Les empreses espanyoles no podien ser menys i, ara com ara estan ben posicionades: "Totes les companyies energètiques tracten de posicionar-se als Estats Units en el mercat energètic verd. En aquests moments, Iberdrola compta amb una cartera de 13 GW; Naturgy, 12 GW, i Acciona ja té operatius 1.000 megawatts. (...)" (La Vanguardia, 14-05-2021). També en el **sector de les farmacèutiques** i sanitari s'ha deslligat una competència feroç per l'increment de la demanda en aquest sector i concretament amb les vacunes. Com a exemple veiem a la multinacional catalana Grifols que "segueix endavant amb la producció d'una immunoglobulina hiperimmune com a potencial teràpia d'immunització passiva contra la Covid-19 a la seva planta de Carolina del Nord (els EEUU)." (La Vanguardia, 21-07-2020). "Grifols ha tancat un acord amb la companyia estatal egípcia National Service Projects Organization (...) L'operació permetrà a Grifols reforçar-se a Orient Mitjà i Àfrica, després de consolidar la seva presència als EEUU, Europa i amb l'aposta xinesa." (La Vanguardia, 25-11-2020).

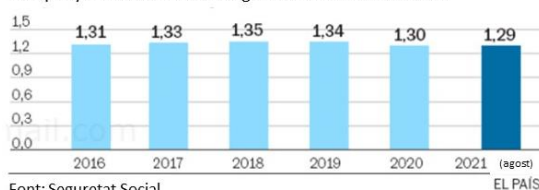
Com veiem, el conjunt dels negocis de la gran burgesia catalana, part central de la burgesia espanyola, està obtenint guanys i d'aquí ve que segueixin amb el pla de desactivació de l'independentisme que van iniciar quan van treure al sector de la burgesia representat pel PP-Rajoy substituint-lo pel govern de la falsa esquerra PSOE-Unidas Podemos (enèsima reedició del burgès Front Popular) amb l'objectiu d'evitar enfrontaments interns a l'Estat Espanyol que espantin els seus negocis. El president de Foment del Treball (principal organització empresarial catalana) i vicepresident de la CEOE (Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresarials) "(...) Josep Sánchez Llibre, va anar més enllà. No només va donar suport als indults, sinó que va assegurar que la "normalització" de les relacions entre els Executius central i català propiciarà que en "mesos" o "anys" tornin les més de 7.000 firmes que des del 2017 han traslladat la seva seu social a una altra autonomia (...)" (Expansión, 18-06-2021). El president de la CEOE també els va secundar públicament. En el pla econòmic Catalunya va començar a perdre manxa en el moment en què es van iniciar les primeres consultes independentistes, moment en el qual "(...) Madrid sobrepassa per primera vegada a Catalunya el 2014, l'any de la primera consulta il·legal del 9-N que va promoure Artur Mas, (...) Entre les empreses que han canviat la seva seu social de Catalunya a Madrid des de l'1-O del 2017 estan CaixaBank, Sabadell, Gas Natural Fenosa, Cellnex, Abertis, Colonial, Catalana Occident, (...)" (Expansión, 23-08-2021). I més recentment "Madrid recapta 1.100 milions més que Catalunya en l'IRPF." (Expansión, 07-09-2021). Els indults als caps visibles de la petita i mitjana burgesia catalana són el desinflament del "soufflé" català. Però els indults no inclouen el pagament de la factura de les despeses del "procés" i els representants de la burgesia espanyola centralista oposats a la "reconciliació" amb les burgesies perifèriques utilitzen els

mitjans dels quals disposen (Tribunal de Comptes, Tribunal Suprem) per tal de continuar pressionant al bloc del govern i el nacionalisme basc-català: *"el rebuig de la banca espanyola a avalar les fiances que demana el Tribunal de Comptes a una trentena d'alts càrrecs per haver destinat diners públics a internacionalitzar el procés entre 2011 i 2017. En total, la justícia els reclama 5,4 milions d'euros, que han d'abonar avui com a molt tard (...)"* (Expansión, 21-07-2021). Amb la detenció a Sardenya de l'expresident de la Generalitat de Catalunya, Carles Puigdemont, el passat 23 de setembre, a més, aquest titella aconseguirà també no caure en l'oblit quan el cicle del "procés" està ja conclouent, almenys durant un temps. En el pla social el suport ha passat a ser gairebé testimonial ja que *"Si el 2014 les manifestacions a favor de la ruptura van arribar a congregar 1,8 milions de persones, segons la Generalitat, enguany la marxa va reunir 400.000 assistents, segons l'organització, i 108.000 participants, segons la Guàrdia Urbana de Barcelona."* (Expansión, 14-09-2021).

La baralla d'una part important d'aquest sector de la petita i mitjana burgesia que acudeix a aquestes manifestacions està en evitar el seu imminent trànsit al proletariat, sobreviure a la matança de les classes mitjanes per a poder continuar xuclant guany aliè, en aquesta ocasió, del pot de les ajudes de l'imperialisme europeu i en concret de l'espanyol on *"El Consell de Ministres va aprovar ahir una ampliació del termini de cobertura de les ajudes directes de 7.000 milions (...)"* Així, els autònoms i empreses podran destinar les ajudes a satisfer deutes i realitzar pagaments a proveïdors i altres creditors, financers i no financers, així com a compensar els costos fixos incorreguts, incloses les pèrdues comptables, sempre que s'hagin generat en el termini establert i procedeixin de contractes anteriors al 13 de març de 2021 (...)" (Expansión, 15-09-2021). L'Estat al servei de la Patronal i l'Estat com a capitalista col·lectiu ideal tal com ja van deixar establert Marx i Engels el 1848 al Manifest del Partit Comunista: *"El Govern de l'Estat modern no és més que una junta que administra els negocis comuns de tota la classe burgesa."*

Aquesta és l'evolució del nombre d'empreses a l'estat espanyol:

Companys inscrites en la Seguretat Social. En milions.

Una part molt gran d'aquest milió i escaig d'empreses haurà de sucumbir en la crisi, en el procés de concentració del capital: *"El 99% de les companyies espanyoles no arriben ni a la definició de mitjanes (entre 50 i 249 empleats) i un 82,81% tenen menys de tres persones en plantilla."* (El País, 17-10-2021).

Des de l'inici de la crisi "sanitària" el març de 2020, el Govern de l'estat espanyol s'ha dedicat a proporcionar crèdit abundant i barat a les empreses: *"La línia d'aval públic posada en marxa per l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) per a pal·liar la crisi originada per la pandèmia de la covid va concloure el 2020 facilitant 114.647 milions d'euros de finançament a les empreses espanyoles. (...) Els principals beneficiaris d'aquestes ajudes han estat les empreses més petites i autònoms."* (La Vanguardia, 13-01-2021). Un informe fet pel BBVA Research estima que *"Les mesures desplegades en els últims mesos per a protegir el teixit productiu han evitat que entre 3.000 i 15.000 empreses més entrin en concurs de creditors."* (La Vanguardia, 16-04-2021). Una de les mesures estrella, pels avantatges que els ofereix a les

empreses ha estat la dels ERTOS (Expedient de Regulació Temporal d'Ocupació). Aquests expedients són el marc ideal per a poder fer i desfer a gust de l'empresa. Per començar molts dels ERTOS que es van instar des del març estaven en frau de llei. Les empreses, públiques i privades, es van llançar a incomplir qualsevol normativa sobre aquest tema perquè saben bé que la probabilitat de ser descobertes i multades per part d'Inspecció de Treball és baixíssima. Per donar una xifra estimada: *"La Inspecció de Treball ha detectat que hi ha 20.000 empreses en les quals es podria estar utilitzant l'expedient de regulació temporal d'ocupació (ERTO) de manera fraudulenta."* (La Vanguardia, 02-07-2021), que traduït a la realitat és que el número és molt major. Les empreses que han fet acomiadaments, encara que no es pogués, tampoc tenen molt a temer, la justícia burgesa està de la seva part: *"El TSJ de Catalunya avala un ERO de 1.000 persones per Covid malgrat la prohibició."* (Expansión, 25-02-2021), com també ho està la Inspecció de Treball i la Seguretat Social que "consideren que la *"pèrdua de la totalitat de les exoneracions de cotitzacions socials [per tots els treballadors coberts per un ERO] en cas de produir-se l'acomiadament d'un dels empleats afectats seria una conseqüència excessivament onerosa per a l'empresa davant l'incompliment de la salvaguarda de l'ocupació"*. "Inspecció li ha comunicat a la Direcció General de Treball que *"(...) la Inspecció no es veu autoritzada per a exigir a l'empresa la totalitat de la quantitat que la companyia incomplidora pot haver descomptat de les cotitzacions socials."* (Expansión, 20-01-2021). Després d'uns mesos de pausa es van reactivar els Expedients de Regulació d'Ocupació (acomiadaments col·lectius, denominats ERO) i van començar els acomiadaments, només a Catalunya *"Segons dades de la Generalitat, entre gener i febrer es van comptabilitzar un total de 4.500 persones acomiadades a través d'un ERO. (...) equival a la suma de tots els acomiadats els anys 2017 i 2018."* (La Vanguardia, 17-03-2021). I les empreses poden estar tranquil·les mentre tinguin en els seus despatxos a les empreses de serveis sindicals signant el que se'ls hi posi per davant: *"El Corte Inglés i els sindicats han resolt per la via ràpida el primer ERO de la història de la companyia. (...) pla d'ajustament que afectarà 3.292 treballadors."* (El País, 24-03-2021). L'empresa de serveis sindicals UGT va al capdavant de la resta de la Patronal i al juny va presentar-ne un a Catalunya per tal d'acomiadar a 45 empleats seus.

Què és per a la classe obrera estar en EROTO? *"La xifra concreta de treballadors que, malgrat estar en un EROTO, no estan cobrant la prestació per desocupació, és una de les grans desconegudes d'aquesta crisi. (...) la causa de les incidències està en l'origen de l'expedient, que són els fulls de càlcul que les empreses envien per tramitar l'ERTO. "Tots els errors són confusions de les empreses: DNI mal posats, números de compte incorrectes, falta de dades..."* (El País, 01-07-2020). *"Malgrat que en els últims mesos hi ha hagut una millora en les tramitacions, en les dades d'entre març i octubre encara consta que 68.000 persones no han cobrat els ERTOS a Catalunya. Segons les dades aportades pel Ministeri de Treball, entre març i octubre 1,3 milions de persones van cobrar una prestació d'ocupació, 809.424 d'elles en concepte d'ERTO. (...) a la província de Barcelona, on el nombre d'expedients és molt elevat, s'ha arribat a trigar quatre mesos a cobrar l'atur."* (El País, 14-12-2020). Significa NO COBRAR durant mesos, cobrar malament i tard i no poder reclamar perquè les oficines del SEPE han estat tancades i sense contestar als telèfons, fer hores extres, encara que no estigui permès, carregar amb més volum de treball perquè l'empresari no desafecta a la totalitat de la plantilla... Hi ha un nombre elevadíssim de famílies de la classe obrera que no

pot fer front als pagaments de les factures i que té seriosos problemes per poder fer la compra, assumir les despeses de l'escolarització, compra de medicines... Això contrasta amb el que ha vingut publicant la premsa burgesa sobre l'estalvi de les famílies espanyoles: *"l'estalvi de les llars espanyoles en 60.807 milions d'euros el 2020, fins a depassar els 108.800 milions en el conjunt de l'any (el 14,7% de la renda bruta disponible), més del doble que el 2019."* (Expansión, 21-05-2021). Les famílies que han pogut estalviar han estat les de la burgesia, petita burgesia i aristocràcia obrera, els que no troben on invertir. La classe obrera viu al dia i ha de pagar els deutes pels impagaments de lloguers, hipoteques i factures. *"Més de tres milions de persones estaven el 2020 en situació de manca material severa, segons l'Institut Nacional d'Estadística. L'indicador mesura quants dels enquestats no poden permetre's quatre punts d'una llista de nou, que inclou no poder menjar carn o peix almenys cada dos dies, tenir retards en pagaments relacionats amb l'habitatge, impossibilitat d'afrontar despeses imprevistes o de mantenir la casa a temperatura adequada. Són un milió més que en 2019."* (Expansión, 18-08-2021). *"Des del 2018, el nombre de persones en pobresa severa s'ha incrementat la barbaritat del 50%, elevant-se a sis milions. (...) són ja onze milions les persones que es troben en situació d'exclusió social a Espanya, 2,5 milions més que el 2018."* (La Vanguardia, 07-10-2021). I en el cas que hi hagués hagut una mica d'estalvi el que succeeix és que en comptes de poder consumir més productes els diners s'acaben gastant en comprar productes d'ús habitual que ara són més cars. *"L'agost passat l'índex de preus al consum (IPC) va pujar fins a 3,3%, la seva taxa més alta des d'octubre del 2012."* (Expansión, 15-09-2021). S'han encarit la fruita i hortalisses fresques, l'oli, els ous, també *"els combustibles, amb alces del 20,9% en la gasolina i del 18,5% en el gasoil. Sense oblidar el 32% que puguen els combustibles líquids o el 20,8% que ho fan els hidrocarburs líquids; això és, el butà i el propà. (...)"* (Expansión, 15-09-2021). Aquestes pujades repercuteixen en les factures, la de la llum *"a l'agost es va disparar ni més ni menys que un 34,9% respecte a fa un any (...)"* (Expansión, 15-09-2021). El resultat de no poder pagar el crèdit de la hipoteca al banc ha estat que *"El nombre d'execucions hipotecàries ingressades (tant habitatge habitual com altres immobles), 20.460, és un 17,5% superior al 2019, sent el primer repunt interanual des del 2012."* (El País, 08-09-2021). Això contrasta amb el tracte que el Govern dona als empresaris en la Llei que està pendent d'aprovar amb la que *"L'emprenedor podrà protegir el seu habitatge habitual i tot el seu patrimoni personal en els processos concursals."* (El País, 19-07-2021).

L'Estat de la patronal, intenta protegir els de la seva classe atès que la crisi està arruïnant i arruïnarà a tota una sèrie d'empresaris i amenaçant-los amb ser llançats a les files del proletariat. Un exemple servirà per il·lustrar el contingut real d'organitzacions com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH) i com tots aquests elements petitburgesos semiarruïnats es mussen els sentits al proletariat en el seu intent desesperat de resistir-se a la proletarització. L'exemple ha estat publicat per un periòdic burgès i està a la vista de tot el món, per qui vulgui veure i escoltar. Es tracta d'una empresària de la construcció: *"va crear una societat, va construir i va vendre al voltant de 50 xalets i 200 habitatges en la zona oest de Madrid, la de rendes més altes."* (El País, 09-10-2021). Aquesta empresària a la qual el seu negoci especulatiu i criminal li va deixar de funcionar amb l'esclat de la bombolla hipotecària, ha estat desnonada del seu modest xalet de 540m² amb una parcel·la de 2.600m² i és ara integrant de la PAH, on no tenen objeccions a admetre que: *"Abans aquest tipus de perfils, de rendes altes, era més habitual en la PAH. Amb la*

crisi de 2008 van arribar moltíssims hipotecats: classe mitjana, empresaris i autònoms." (El País, 08-10-2021). D'aquí el suport i el bombo mediàtic que reben aquestes organitzacions i la rèmora tremenda que representen, adherint-se com a sangoneres al tronc del proletariat per intentar tornar-se a enfilars a la gèpica de la qual han caigut.

A tot això cal sumar la recent publicació del projecte de Pressupostos Generals de l'Estat pel 2022 (pendent d'aprovació parlamentària), completament continuista, en el qual el govern suposadament d'esquerrès manté el sostre de tributació a la patronal existent des de fa anys: *"La principal novetat és la fixació d'un tipus mínim del 15% de l'impost de societats. Aquest sòl de tributació, no obstant això, afectarà menys del 1% de les empreses, les més grans, i en aplicar-se sobre la base imposable tindrà un escàs impacte recaptatori."* (El País, 07-10-2021).

Les raquíques pujades del Salari Mínim Interprofessional (SMI) i el redoblament de l'explotació obrera

En El Comunista nº61 de desembre del 2018 vam publicar que: *"El 5 de juliol del 2018, la Patronal (CEOE-CEPEYME) i les empreses de serveis sindicals (CCOO-UGT) van signar el denominat "IV acord per a l'ocupació i la negociació col·lectiva" amb el qual es posava un sostre del 2% (més una part variable de l'1%) als increments salarials. En aquest acord d'Estat s'aprovava la pujada del Salari Mínim a 1.000€ mensuals l'any 2020, partint dels 737€ del 2018, amb el suport del govern de Rajoy (...)"*

Però el govern de PSOE-Unidos Podemos dona un cop d'efecte propagandístic i, per decret, apuja el salari mínim a 900€ des de l'1 de gener del 2019. Així esborren de la memòria la pujada de 1.000€ acordada quan governava Rajoy. Hem d'entendre que l'actual govern busca no haver de pujar el 2020 a 1.000€ el Salari Mínim, sinó pujar-lo un 2%, un 3% o un 4% (el que serien pujades de 18€, 27€ o 36€ respectivament) deixant-lo en 918€, 927€ o 936€ en lloc dels 1.000€ el gener del 2020. (...) esperarem a veure què fan el gener del 2020 aquests grans equilibristes del trapezi amb xarxes i amb la música de fons del cretinisme parlamentari". El gener del 2020 el salari mínim estava en 900€, el febrer del 2020 es puja retroactivament a 950€. Setembre del 2021: *"El Govern i els sindicats van tancar anit un acord per tal d'apujar 15 euros el salari mínim interprofessional (SMI) fins a desembre d'enguany. És a dir, que aquesta renda passaria de 950 a 965 euros mensuals. En termes relatius, això suposa un increment de l'1,6%."* (Expansión, 17-09-2021). **15 miserables euros de pujada** i davant aquest anunci han sortit a advertir i plorar les pimes que això podria destruir fins a 130.000 llocs de treball (Expansión, 15-09-2021). S'obliden que *"El Consell de Ministres va aprovar ahir una ampliació del termini de cobertura de les ajudes directes de 7.000 milions per a autònoms i pimes?"* (Expansión, 15-09-2021). A l'estat espanyol hi ha uns 4 milions d'aturats dels quals 1 milió són de molt llarga durada. *"Un milió de persones entre 16 i 29 anys estan en desocupació, el 30% de la seva població activa."* (Expansión, 18-06-2021). Per a tota aquesta massa de desocupats *"Treball planteja una ajuda assistencial a la desocupació d'uns 452 euros."* (La Vanguardia, 10-05-2021).

La premsa burgesa va publicar l'agost del 2021 un estudi sobre les jornades laborals "perdudes", en milions, des del 2015 i fins al segon trimestre del 2021. Es pot veure que el conjunt de la burgesia venia perdent *"cada trimestre unes 30 milions de jornades per malaltia, accident o incapacitat temporal, segons la mitjana dels cinc anys anteriors al coronavirus"* i que aquesta xifra *"es va començar a incrementar en el primer trimestre de*

2020, *disparant-se en el segon trimestre, i va tornar a créixer amb força en l'arrencada d'enguany fins a les 54,5 milions de jornades perdudes per malaltia.*" (Expansión, 19-08-2021).

Aquí hem de veure que el propi sistema capitalista s'encarrega, pel sol desgast de l'explotació diària, de fer perdre 30 milions de jornades i que llavors la pujada no és tan gran. L'increment de jornades perdudes, sobretot les derivades del Covid-19 per les baixes reals i confinaments preventius, és un fet i entorpeix la marxa i guany de les empreses: *"(...) la dada més demolidora és que per cada treballador contagiats per coronavirus les empreses espanyoles han hagut de suportar una mitjana de 55,4 dies de baixa, molt per sobre del desenvolupament de la malaltia. Això es deu al fet que a més de la baixa per malaltia s'han produït nombroses baixes per aïllament dels contactes estrets d'aquests contagiats.*" (Expansión, 19-08-2021). Si comparem els 54,5 milions de jornades perdudes per malaltia, accident o incapacitat temporal amb les 210.000 jornades perdudes per vaga des del 2020 veiem que la vaga ha tingut molt poc impacte. Aquesta xifra és una mostra objectiva de la desorganització i de la feblesa actual de la classe obrera. En un període en què en l'estat espanyol *"(...) va arribar a haver-hi més de 3,6 milions de treballadors en ERTO al mateix temps (...). De fet, a tancament de juliol encara hi havia 331.486 treballadors en aquesta situació, dels quals més del 70% tenen el contracte totalment suspès. A més, 1,2 milions de treballadors van arribar a perdre la seva ocupació en el segon trimestre de l'any passat"* (Expansión, 19-08-2021). Els assassinats laborals, no obstant això, van continuar augmentant: *"A pesar que l'activitat econòmica va sofrir un enfonsament sense precedent per les mesures per lluitar contra la pandèmia, un total de 708 treballadors van perdre la vida en accident laboral en el 2020 (...). Aquesta xifra, encara provisional, suposa 13 defuncions més que l'any anterior (+1,9%)."* (La Vanguardia, 13-02-2021).

Recuperar el sindicalisme de classe, introduir en la lluita immediata el programa comunista

L'explicació a la falta de resposta proletària cal buscar-la en el control total i absolut que exerceixen sobre la classe obrera el sindicalisme subvencionat i la falsa esquerra que enganyen i sotmeten la classe obrera als seus interessos.

A mesura que vagi avançant la crisi, aquestes empreses de serveis sindicals hauran d'actuar com a vàlvula de fuita, hauran de donar sortida a determinades situacions amb l'objectiu de controlar-les i que no es descontrolin, és la seva tasca i per a això els paga l'Estat i la Patronal. Gradualment veurem com augmenten la seva activitat mitjançant la convocatòria de vagues, manifestacions i concentracions i amb una major escenificació i canvi en el llenguatge que venen utilitzant. Recentment hem vist com nomenaven a Matías Carnero (president del comitè d'empresa de Seat i d'UGT de Catalunya) membre del Consell de Vigilància de Volkswagen dir que *"(...) aquest és un bon moment per a reforçar el paper dels sindicats de classe, ho dic ben clar, no de sindicats que sorgeixen del no-res, per interessos de partit o del que sigui. Quan jo parlo de sindicats de classe parlo de la UGT i Comissions i tots junts tenim un paper important en la societat."* (El Diari del Treball, 30-03-2021).

És fonamental per a la burgesia l'empresonament efectiu dels òrgans de lluita immediata dins de les xarxes empresarials i de l'Estat burgès, mantenint el miratge o la pantalla que continuen sent "sindicats de classe" quan són en realitat **empreses de serveis sindicals**. Per a aquells que no ho hagin vist clar encara, s'acaba de celebrar el XII Congrés de CCOO, amb la

invitació i participació estel·lar de... Antonio Garamendi president de la CEOE! El suposat sindicat de classe convida ni més ni menys que al portaveu de la burgesia espanyola... i quina va ser la seva intervenció? *"per a nosaltres, vosaltres no sou els cocos, sou les Comissions Obreres (...). Moltíssimes gràcies, moltíssima sort. Enhorabona Unai [Unai Sordo, reelegit secretari general de CCOO en aquest congrés], m'agradaria també saludar a Mari Cruz, als equips, a Carlos, a tanta gent per aquí que ens asseiem habitualment en les taules i simplement, i animar-vos, insisteixo al fet que aquest diàleg fluid és el que ens farà avançar. A més, veig que va avançant perquè fins i tot abans he vist a Agustín que ja se m'ha posat colls, jo crec que això va a poc a poc i anem arribant a un acord"*. També van assistir com a convidades les ministres de Treball i Economia.

A més del control que venen exercint aquests criminals, la Patronal ha aprofitat l'aturada dels confinaments totals i parcials per a atacar a les plantilles organitzades o per a reprimir a les plantilles que s'han llançat a la vaga.

Durant aquest període, part de les empreses en què es podrien haver convocat vagues estaven en situació de mig tancament o tancant totalment. Davant aquesta situació d'aturada la vaga veu altament reduïda la seva força.

Malgrat totes aquestes dificultats, hi ha hagut unes quantes vagues amb plantejament classista organitzades per part del petit sindicat de classe, Solidaritat i Unitat dels Treballadors (SUT), que van trencar amb aquest control i van aconseguir manifestar-se públicament. La primera de les vagues convocades durant aquest període va ser en un centre esportiu municipal en el qual la plantilla portava tres mesos sense cobrar ni el salari ni la prestació. A l'agost es va iniciar una vaga a la Pedrera de Barcelona, a la fi de setembre es va convocar la de Sagrada Família i poc després, a principis d'octubre, es va convocar la de Casa Batlló. L'última vaga convocada per part d'aquest sindicat va ser la del MUEC el maig del 2021. Es reproduïx una situació en la qual les vagues que s'inicien s'estenen geogràficament o seqüencialment pel que es demostra que grups de la classe obrera se senten empesos a la lluita, però la situació mateixa de mitja aturada de la Patronal en determinats sectors els resta força a aquestes lluites i li dona marge de maniobra a la Patronal per a utilitzar l'eina del tancament patronal.

Sent conscients d'aquestes limitacions, és innegable que en l'actual situació de control social aclaparador és molt important que grups de treballadors trenquin aquest control, es manifestin públicament i es projecti des d'aquestes lluites un posicionament de classe al carrer, rebutjant obertament qualsevol solidaritat amb la pròpia empresa i atacant-la fins i tot quan va malament econòmicament, superant o tendint a superar els límits de les empreses i sectors. Per aquest motiu, els militants i simpatitzants del Partit han d'encoratjar la preparació seriosa i la realització d'aquestes lluites. Això s'ha de fer sense realitzar mai accions merament escèniques o condemnades al fracàs, tenint sempre en compte el conjunt de les forces buscant no esgotar-les i que les experiències que visquin els grups de treballadors en lluita siguin el màxim de profundes en el sentit polític.

"És tasca del partit, en els períodes desfavorables i de passivitat de la classe proletària, preveure les formes i encoratjar l'aparició de les organitzacions amb objectius econòmics per a la lluita immediata, les quals podran fins i tot assumir aspectes totalment nous en el futur, després dels tipus ben coneguts de corporació, sindicat d'indústria, consell d'empresa, etc. El partit encoratja sempre les formes d'organització que faciliten el contacte i l'acció comuna entre els treballadors de diverses localitats i de diferents professions, rebutjant les formes tancades." (Tesis

Característiques, 1951).

Les decisions dels tribunals burgesos són cada vegada més descaradament favorables a la Patronal i directament dirigits a dificultar el desenvolupament de l'organització de classe. La Inspecció de Treball ha canviat tangiblement la seva actuació cap a aquestes vagues amb plantejaments classistes, negant-se a actuar, validant actuacions empresarials que, segons la legalitat burgesa i la pròpia actuació prèvia de la Inspecció de Treball, serien il·legals i reduint les multes a una desena part de les que posava anteriorment. Hem de saludar aquest procés de desemmascarament progressiu de les institucions burgeses i les experiències que grups de treballadors en lluita poden treure de la percepció directa de la funció real de les mateixes és molt important.

En l'ambient amorf actual, cada petita o mitjana lluita és una gran oportunitat perquè alguns individus del grup de treballadors tinguin els ingredients per a trencar amb la seva ideologia de procedència i també perquè el conjunt del grup guardi un record o una referència per a tornar a contactar-nos en futures situacions o lluites. Això només és possible si l'experiència (encara que sigui una derrota) és fructífera, si s'ha anticipat el desenvolupament que seguiran els fets, si s'ha anticipat el veritable caràcter de tots els agents de la burgesia que interaccionen amb la vaga o lluita en curs (parlamentaris, sindicats subvencionats, plataformes, inspecció de treball, mediadors, jutjat, mitjans de comunicació, etc.) i si es preval la qualitat sobre la quantitat (millor menys, però millor).

Aquest treball es desenvolupa tenint en compte l'advertiment de Marx en "Salari, preu i guany" i la perspectiva d'intervenció sindical traçada en les tesis del Partit: no ha de suposar una absorció tal que impedeixi el desenvolupament del treball polític i ha de servir abans de res per a introduir la consigna de l'abolició del treball assalariat i del plantejament marxista a l'interior de la classe obrera, ha de ser una part integrant de la nostra activitat sense atribuir-li el caràcter de fi en si mateixa, adquirint i ajudant a adquirir a través d'ella les experiències i entrenaments per a l'útil i eficaç preparació revolucionària.

*"(...) la classe obrera no ha d'exagerar als seus propis ulls el resultat final d'aquestes lluites diàries. No ha d'oblidar que lluita contra els efectes, però no contra les causes d'aquests efectes; que el que fa és contenir el moviment descendent, però no canviar la seva direcció; que aplica pal·liatius, però no cura la malaltia. **No deu, per tant, lliurar-se completament a aquesta inevitable lluita de guerrilla, continuament provocada pels abusos incessants del capital o per les fluctuacions del mercat.***

*Ha de comprendre que el sistema actual, fins i tot amb totes les misèries que bolca sobre ella, engendra simultàniament les condicions materials i les formes socials necessàries per a la reconstrucció econòmica de la societat. En comptes del lema conservador de "Un salari just per una jornada de treball justa!", **haurà d'inscriure en la seva bandera aquesta consigna revolucionària: "Abolició del sistema del treball assalariat!"**" (Salari, preu i guany, K. Marx, 1865).*

*"L'obra de propaganda ideològica i de proselitisme per a la seva milícia, que el partit realitza constantment, **és inseparable doncs de l'acció real i de tot desenvolupament del moviment proletari.** És un error banal el considerar contradictòria la participació en lluites per resultats contingents i limitats, amb la preparació de la lluita revolucionària final i general. L'existència mateixa de l'organisme unitari del partit, amb les indispensables condicions de claredat de visió programàtica i de sòlida disciplina organitzativa, dona la garantia que mai s'atribuirà a les*

reivindicacions parcials el valor de fi en si mateixes, i es considerarà la lluita per a aconseguir-les només com un mitjà per a adquirir experiències i entrenaments per a l'útil i eficaç preparació revolucionària." (Tesis de Roma, 1922).

Davant la desfiguració i falsificació sistemàtica del marxisme per la burgesia i les seves organitzacions satèl·lits, és fonamental que, en l'ambient de lluita immediata, durant la vaga s'introdueixin i realitzin, lectures de textos clàssics del marxisme: "Treball assalariat i capital", del "Manifest del Partit Comunista", de "Salari, preu i guany", etc. L'experiència viscuda en aquestes vagues o les experiències transmeses en les assemblees obreres, en el sindicat de classe, proporcionen un material extremadament útil per a la comprensió del marxisme i la denúncia de les falsificacions d'aquest. És important recordar que *"el sol món de les opinions, [...] per al marxista és un món fals sempre que no sigui tractat com a superestructura del món dels conflictes econòmics"* (Tesis de Nàpols, 1965). La confiança guanyada en el món del conflicte material de classe amb la nostra actuació en la preparació, organització i manteniment de les lluites serveix per a poder fer un estudi organitzat i enfocat a comprendre al màxim el text en lloc de ser una olla de grills o un debat intel·lectualoide entre xerraires de cafè.

Com a comunistes hem de denunciar i oposar-nos a tots els atacs descrits i als que vindran, preparar i organitzar els grups de treballadors que assumeixin el plantejament de la lluita reivindicativa pel manteniment i millora de les condicions de treball i de vida, organitzant i consolidant el sindicat de classe, rebutjant subvencions i alliberats i qualsevol suport (que sempre serà enverinat) del cretinisme parlamentari, denunciant el caràcter repressor, explotador i reaccionari de tots els governs i especialment dels anomenats d'"esquerra" (com el que està actualment al capdavant del govern espanyol), permanents defensors d'un sistema podrit i caduc que hem de destruir i enterrar al costat dels seus defensors.

**"Alternativa
al sistema mercantil
capitalista"**

Video documental:

<https://youtu.be/chHHqCdIkHw>